

ha egyszer mégis megnyílik az út, ha megváltozik minden és ő visszamehet közéjük. Olyankor nekilátott, főzött, sütött. Elkészült és az asztalhoz ült. A kanala odakoccant a tányér széléhez. A néma szobában nagyot pukkant a kis koccanás . . . Eszébe jutott, hogy egyedül van, kifordult az étel a szájából.

Megérzik-e ezt a gyermekei? Hiszen ő sem érezte meg, hogy velük mi történik? Akár meg is halhattak azóta. Ó az az anyai szívről való mese! És a többi mese. Milyen sokáig hitte, hogy a mesék igazak. Ha legalább álmodni tudott volna róluk. De még azt se. Igaz, hogy az alvás nem volt alvás. Csak belezuhanás a fekete hallgatásba.

Tizenhat órán keresztül minden napon se látott, se hallott, csak a gondolataiban turkált. A háború alatt olvasott egyszer egy katonáról. Ezt a katonát mellbevágta egy gránát. Széjjeltépte a húsát, tüdejét, máját, de nem halt meg mindjárt a boldogtalan. Feltették a betegszállító kocsira, elvitték a legközelebbi őrhelyig. Ott bekötözték és tovább küldték. Tovább a szakadó záporosőben, a borzalmasan rázós úton. Az utat is akna-ágyúgolyó, gránát tépte, szaggatta, hasogatta szerte-széjjel. Ezen az úton vitték a szegény katonát a koromsötét, záporos éjszakában. Hegy-völgyön által. Mire hajnalodott, a vöröskeresztes katona megállította a szekerét, hogy megnézzé a beteget. Egy idő óta nagyon elcsendesedett, pedig az egész hosszú éjszakán át kegyetlenül nyögött. Ott feküdt a katona a koci fenekén, kinyújtózva egész hosszúságában, sárga volt a képe, mint a viasz, a melle telisded-tele aludt vérről. Mert, hogy kínjában feltépte kötelékeit és a tíz ujjával belemart a sebbe . . . Vájkálta a szívet egész éjszaka . . .

Mire kivirradt rá, Zách Tamásné maga elé tartotta a kezét és jé megnézte. Nem látszott rajta a vér. . .

Szederkényi Anna

(Folytatása következik.)

TOVÁBBI!

*Úttalan úton járom a lápot.
Tétova léptem ösvényt se talál.
Nádba, gyökerbe botlik a lábam,
Nyomába riad bús vízi madár.
Fürge lidérchad libben az éjben,
Csábítva kering, csúfol, csalogat.
A lép muzsikája susogva zizeg, zúg
Fülembe titokzatos éj-dalokat.
Tán napja se lesz már a fekete égnek?
Sehol se dereng a végtelen ür.
Sötétbe teremnek a szörnyek, a rémek
S én járom a lápot védtelenül.
— Homályos a cél, titkát földi fátyol,
A küzdelem izzó láza tüzel.
Pihenni ha vágyom, kerülget az álom,
Lüktető, sürgető vérem üz el.
Előre, tovább!*

R. Kozma Ilon